'Het Woord is vlees geworden
en heeft onder ons getabernakeld'
2 Samuël 7:1-17
Johannes 1:13-14

Gemeente van onze Heer Jezus Messias

1. Je krijgt er heel wat in deze dagen: ik heb het over de Kerst– en Nieuwjaarskaarten. Vol met goede wensen en vriendelijk woorden staan ze. Sommigen zijn voorgeprogrammeerd, de wensen staan er keurig op gedrukt. Anderen hebben de moeite genomen om er eigenhandig iets op te schrijven.
Tal van wensen zijn het, in allerlei verschillende bewoordingen. Zo wensen mensen je 'goede kerstdagen', anderen wensen je 'gezegende kerstdagen', weer anderen hadden er 'vrolijke kerstfeest' op gezet. En eentje had er 'lieve kerstdagen' op gezet. Wat ik me daar precies bij moet voorstellen, dat weet ik niet, maar het zal wel goed bedoeld zijn.
Maar verreweg op de meeste kaarten stond toch 'préttige feestdagen'. Nou bedoelt een ieder dat natuurlijk goed, lieve gemeente, laat ik daar geen misverstand over bestaan, maar is dat nou gewoon gedachteloos opgeschreven of toch niet? Want wat wens je nou toch een ander met dergelijke woorden: dat hij pret heeft op die dagen? Misschien toch nog eerst eens even nadenken, als je iemand dan toch een kaartje stuurt, over wat je er nu opschrijft?!

2. Wat ik u zou willen toewensen – nee, ik heb u geen kaartje gestuurd, maar wat ik u toewens, dat zijn 'rustige kerstdagen'. Nu eens niet dat heen er weer gevlieg naar vaderen moeder, opa en/of oma, naar de kinderen of naar weet ik wie. Niet dat bijna de hele of een halve dag in de keuken staan om iets lekkers of overheerlijks klaar te maken. Maar rustige kerstdagen die dan wellicht gebruikt zouden kunnen worden voor bezinning: Hoe staat het ervoor in je leven? Ben je de mens die je hebt te zijn, als kind van deze God die zich naar jou heeft toegewend? Durf je het aan om in het spoor van dit kind dat in deze nacht geboren is te leven? Misschien durft u het aan om deze dagen te gebruiken om te komen tot een dergelijk gesprek met u zelf. En ja, dan kan dat wel tot verrassende conclusies leiden, als je het aandurft om je eigen leven onder de loep te leggen, dan kan het ertoe leiden dat je moet zeggen: 'Mijn leven contrasteert wel erg met het leven van Hem die in deze nacht geboren is.' Dat kan dan gebeuren!

3. Zo gebeurt, zo overkomt David. Rust had de HEER hem verschaft. En daarmee tijd om na te denken, om zich te bezinnen. En dan komt hij tot het inzicht hoezeer zijn situatie contrasteert, een tegenstelling vormt met die van de HERE God; welk een enorm verschil er eigenlijk bestaat tussen het huis waarin hij woont en het onderkomen van de ark: onder een tentdek. Niet meer dan dat. Een conclusie trekt hij niet, hij constateert alleen maar twee zaken die een verschil tot uitdrukking brengen. En dan zit een mens altijd zo in elkaar dat hij de zaken dan passend wil maken. Met verschil, met contrast kan een mens altijd maar moeilijk leven. Twee mogelijkheden zijn er dan: of je past je aan bij de ander of de ander past zich aan bij ons. Meestal vinden we dat de ander zich moet aanpassen aan ons. Dan vinden de meeste mensen dat de vreemdeling zich maar moet aanpassen aan onze leefgewoonten en aan onze cultuur.
David constateert alleen nog maar het verschil, maar je voelt al wel waar het naar toe gaat. Nee, soms hoeft er niet eens veel gezegd te worden om de strekking te begrijpen. Dan snap je, ook al heb je geen klompen, wel waar het naar toe gaat. Dan voel je wel aan dat hij het passend wil maken aan zijn situatie: ik in een prachtig huis, dan U ook in een prachtig huis.
Gemeente, dat kunnen we David nu verwijten, maar als we eerlijk zijn, zijn wij dan zoveel anders? In hoeverre proberen we de zaak van het geloof ook niet passend te maken aan onze situatie, zodat wij niet hoeven te veranderen. In hoeverre hebben wij het liefst ook niet een God die geheel en al past op onze denkbeelden, over hoe God ons inziens dient te zijn?

4. ‘Ik in een cederen huis, dan jij ook’, is de conclusie die uit Davids woorden getrokken kan worden. Zo passen de zaken weer. Is dat wat allemaal in je hart is, David? ‘Al wat in je hart is, ga en doe dat’, had Nathan tegen hem gezegd. ‘Carte blanche’ geeft hij hem, zonder enige reserve. Had David dit gesproken tot de *profeet* Nathan? De verteller gebruikt het woord ‘profeet’ niet in het antwoord. Nathan had het uit zichzelf gezegd, maar hij had het nog niet gezegd, hij lag nog maar amper in zijn bed, in die nacht of ‘het geschiedde’. Jammer is dat nou dat dat in de vertaling niet is weergegeven, zoals diezelfde uitdrukking in veel moderne vertalingen in Lucas 2:1-20 niet meer te horen zijn, want zo kan je nu net niet meer horen dat Hij niet alleen wat met de nacht heeft, maar ook niet dat dat bij voortduring de tijd is waarop Hij zijn geschiedenis begint: door met mensen in gesprek te treden.

5. Lieve gemeente, en moet u dan eens horen wat God dan tegen Nathan zegt: ‘Ga, spreek tot mijn knecht David’. En om duidelijk te maken dat hij dat als profeet als Godsbode heeft te doen, wordt er direct achteraan gezegd: ‘Zo zegt de Here.’ Nu zal Nathan niet meer uit zichzelf spreken, maar namens de HERE God: ‘Zou jij voor mij een huis bouwen om in te wonen?’ ‘Waarom? Ik heb in geen huis gewoond vanaf de uittocht uit het land van de benauwdheid tot nu toe. En ik heb er nooit om gevraagd ook: waarom bouwen jullie niet een huis van cederhout. Rondgegaan in tent ben ik. Want alleen zo kan ik met jullie optrekken en bij jullie zijn. Daar gaat het mij tenslotte alleen om, dat ik met jullie kan optrekken zoals ik gegaan ben met jullie door de Rietzee, door de woestijn, ja ook door de woestijn. Een huis kan ik daarom helemaal niet gebruiken. Hoe had ik dan met jullie kunnen optrekken? Daarvoor heb je toch veeleer een tent nodig, zo’n huisje dat je voortdurend kunt verplaatsen, maar waardoor je wel overal kun zijn waar je wilt, dichtbij mijn volk.’

6. En dan moet u daar eens even Johannes 1 tegenaan leggen, één vers daaruit, vers 14: ‘Het Woord is vlees geworden én …’ en dan heeft onze vertaling: ‘en het heeft onder ons gewoond’, maar dan moet u toch even horen wat er letterlijk staat. Dan staat er : ‘en het heeft onder ons getabernakeld, het heeft onder ons zijn tent opgeslagen.’ Nee, God heeft onder ons niet een huis gebouwd. Hij heeft zich niet op één plek gevestigd waar wij dan allemaal naar toe zouden moeten, maar Hij heeft onder ons … een tent opgeslagen om … ja inderdaad … om beweeglijke te kunnen blijven. Ik moet het beter, voller zeggen, om met ons te kunnen blijven optrekken, heel ons leven lang.

7. Op één ding moet ik u nog wijzen. We zouden anders de clou van 2 Samuël 7 missen. Want moet u horen wat de HEER dan zegt. Dan hoort u namelijk hoe Hij de zaak zelfs helemaal op zijn kop zet. Nee, voor zichzelf hoeft Hij niet zoveel. Een tent is genoeg. ‘Nee, een huis hoef je voor mij dan ook niet te bouwen. Ik zal jou een huis bouwen, David, een huis in de tijd.’
Gemeente, kan u daar ook zo lyrisch over worden over zo’n God die zo met mensen omgaat, die zichzelf niet te geringacht voor een tent, maar voor iemand als David een huis wil bouwen. En niet alleen voor hem, zo moet u weten.

8. Gemeente, want ik zei het zostraks al tegen de kinderen dat de eerste letter van de Hebreeuwse Bijbel met een B begint, met de letter ‘Beth’. ‘Denk altijd aan die eerste letter van ons grote Boek’, zeiden de rabbijnen, ‘dat is ons hele geloof’. En ik denk dat we ze gelijk moeten geven. Het is net een huis die *beth* en dat betekent het woord (*beth*) dan ook in het Hebreeuws: ‘huis.’
De rabbijnen wisten dat heel goed: ‘Al zijn wij in de vreemde’ – en dat gevoel kennen velen van ons ook – ‘bedenk dan wel dat wij vaste grond onder de voeten hebben, vandaar de onderkant van de letter, maar ook een dak boven ons hoofd, vandaar de bovenkant van de

letter en we zijn in de rug gedekt, vandaar de achterkant van de letter. U ziet dat de letter aan de voorkant open is, omdat we een toekomst voor ons hebben.

Als u er van bovenaf op zou kunnen kijken, dan zou u zien dat deze van tentdoek is gemaakt. De kinderen hebben er een voerbak in gezet en er zo een stal van gemaakt. Er was immers voor hen geen plaats in de herberg. Daarom werd hij in een stal geboren. Dat geschiedde om voor ons een 'huis' te bouwen waardoor wij ons veilig kunnen weten: van boven, van achteren en van onderen zijn wij gedekt. Een geheel is de stal en uw huis. Ze zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden, omdat God zich in deze onlosmakelijk aan ons verbonden heeft.
'Dit heeft Hij aan het licht gebracht in deze nacht, de mensen zijn van zijn geslacht voorgoed met Hem verweven.' Lof zij U, Christus! En zou er dan nog een mens zijn die de toekomst niet tegemoet durft te treden?

In de Naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Eerste Kerstdag, 25 december 1996
Bethelkerk, Den Haag-Loosduinen
ds. Nico Riemersma

Verhaal voor de kinderen
Twee weken zijn jullie druk bezig geweest. En dat allemaal voor deze dienst, waarin wij het kerstfeest vieren. Aan de Adventster kunnen we als gemeente zien waar jullie mee bezig zijn geweest, want allebei de keren ging het over wonen.
- De *eerste* keer: Waar ging het toen over? Weten jullie dat nog? Over hoe mensen wonen: in huizen, in flatgebouwen, huizen, in woonboten, maar ook in kastelen en paleizen. En koning David? Die woonde in een 'en cederen huis',; dat had koning Hiram voor hem gebouwd.
- De *tweede* keer ging over hoe God woonde. Weet je dat ook: hoe God woont? In de kerk? In een tent. Dat had hij altijd gedaan, in een heel eenvoudige tent. En weet je waarom dat zo handig is, met zo'n ding kan je altijd overal naar toe. Zo kan je ervoor zorgen dat je altijd bent waar je wilt zijn. En omdat God dichtbij de mensen wil zijn, dichtbij zijn volk dat op weg was vanuit Egypte naar het Beloofde Land, daarom woonde Hij in een tent.

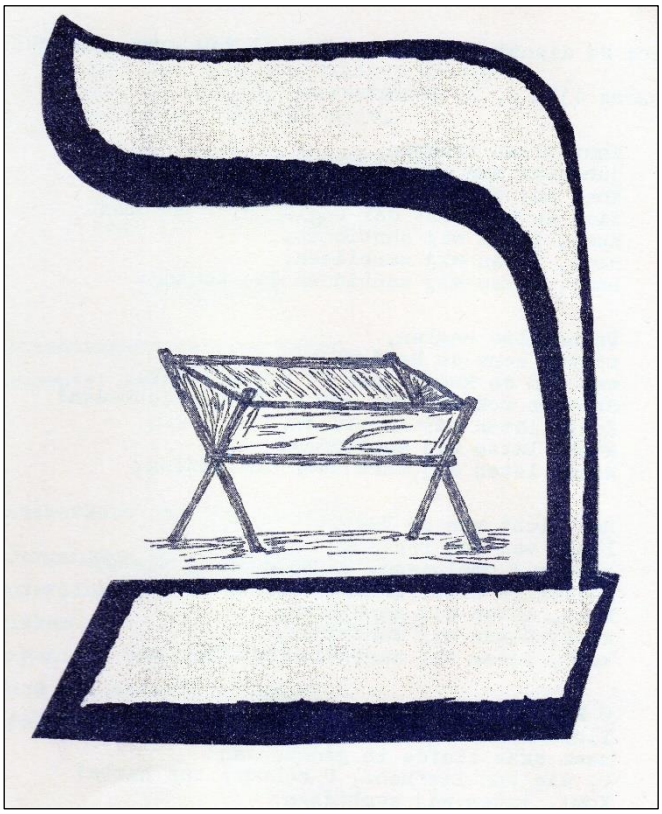

En nu vertelt het verhaal van vanmorgen dat David dat maar niets vond. Hij in zo'n prachtig paleis en God in zo'n tent. God moest, zo vond hij, ook in zo'n prachtig huis wonen, precies zoals hij. Maar weet je wat God zei: 'Nee, dat vind Ik niks, Ik ben iemand die het liefst rondtrekt in een tent en dat wil Ik zo houden, het past ook veel meer bij mij: zo kan Ik namelijk dichtbij de mensen zijn en met het optrekken van plaats tot plaats. Ze weten de weg vaak niet , dan kan Ik ze die direct wijzen.'

Weet je wat God tegen David zei: Je hoeft voor mij geen huis te bouwen, ik zal het voor jou doen: een huis bouwen. Nee, nu niet een huis op een plek, want dat heb je al, maar een huis in de tijd: een koningshuis is dat.
Hoe dat huis er precies uit ziet? Dan moet je maar eens even naar dat prachtige bouwwerkje kijken dat de koster heeft gemaakt. Het lijkt wel een beetje op een letter. En dan moet je weten dat het ook een letter is. Het is in onze taal de letter 'B', maar in de taal waarin de Bijbel geschreven is, is dat de letter Beth. In het Hebreeuws zijn alle letters zijn ook woorden. En weet je wat die letter Beth betekent? Precies, die betekent 'Huis'. Maar het lijkt ook wel een beetje veel op een stal, als je die kribbe, die voerbak ziet die jullie er in hebben gezet. Daar nu is Jezus in geboren. Dat hebben we ook al een beetje in de afgelopen nacht gevierd. En weet je waarom hij is gekomen? Om voor ons een huis te bouwen. Kijk daarom is die letter ook aan de voorkant open, zodat wij niet terug kunnen in de tijd, ook al willen mensen dat soms, maar opdat we op weg durven gaan naar de toekomst die God ons beloofd heeft: een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.